

se nimme pärä löwwat sa wasta-wötmist ehl ka ärrapölgmist. Tahhat sa omma nimme se läbbi parrandada, et sa essi henda fittat nink neid wan-nut, kea sinno laitwa, sis ei omwita se middake; nimmi pantas sulle teggude päräst, ei mitto sönnu päräst. Kohhes sa eale läät, so nimmi käüp so een. Kui sa sis tahhat omma nimme läbbi ilma pääl omma pääd toita, nink töisen ilman igga-west önsust löida, sis om kül kurri luggu, kui sa wäikust sani ei olle hääd nimme hennelle soetanu. Kurja nimmega ollet sa päräto, ke kunnike läbbi ei sa.

Kes sis tenima lät, ei pea mitte tenimist lijas pandma, ehl leiwa-wannembat wiihalises piddama, enge peap uskma, et Jummal sedda saisust tälle om säednu oppuses nink juhhatamises. Mes sis ka woese peas teggema, kel aiga nink jõudo Jummalast om antu, ent muud middake, kui keddake es olles, ke neile tööd nink palka annas? Waese peawa tenistust römoga nink tennoga wasta-wötmä, et nemma tenistusen oppis tööd teggema nink hoolt kandma, nink se läbbi hennelle hääd nimme tees innemiste sean. Kui leiwa-wannemba ommaist tenijast römustawa, sis wöip tenija essi hennest ka römustada, nink mes tenija leiwa-wannemba'e kassu sadap, sedda sadap ta hennelle essi. Tenija ei pea mitte mötlema, et neide ussutawus leiwa-wannembale ütfinda tullulik om: neil hendale om se ni-samma tullulik. Kui nemma ka peas halwa leiwa-wannemba mannu sama, sis ei pea nemma mitte püüdma temmaga kiusust aija ehl tälle kurja kurjaga tassuda; se läbbi teggewa nemma hennelle essi surembat kahjo, ni häste wäimolikult kui ihsolikult.

Kui tenija egga-päiwa püwwap surembat hoolt kanda, iks aigo möda ussutawambas nink targembas saap, sis soetop temma hennelle ütre warra nink hääd, mes keake temma käest ei wödi ärrawötta,

teep hennelle hääd nimme, löwwap ormo nink wasta-wötmist innemiste man nink säep hennelle hääd teed läbbi lige ilma. Kui särane midda ette-wöttap, se löwwap figin paigun abbi, nink innemise uskwa tedda temma hä nimme päräst.

Pandke tähhele, määrtsid tenijsid kittetas: kas digedid, wai üllekohtotsid? määrtsid leiba nink auro löidwa: kas hä, wai kurja?

Innemine otsip iks sedda, mes temma mele päräst om, nink mes temma südda himmustap, essi-ärralikult noren ean. Kui nüüd tenija omma tenistust wiikap, kui tö täl wasta meelt om, sis otsip temma muikal omma himmo täuta, nakkap joma, prasma, hulkma, nink ei mötle muud, kui sedda ennege. Ent kui tenijal om se mötte, diguse te pääl eddest minna nink hennelle auro-warrandust kogguda, sis temma himmustap tööd tetta, wöttap hä melega oppust nink püwwap targembas saija. Täl om hä meel, kui tö häste eddest-lät, kui kas-wap, mes temma küwap, kui rammo wöttap, mes temma rawwitsep. Temma ei ütle kunnage: „Mes se mul puttup — mes mul sega teggemist om — egga minna sest midda sa.“ Enge täl om dige lust, waiwa nätta nink rassadat ette-wötta: se läbbi lät temma jõud jõudsambas, temma nimmi kuulsambas. Sedda wisi om täl hä meel leiwa-wannemba hääst, temma majapiddamifest, temma ellajist, temma põllust nink nidust, ni kui olles kiik temma omma. Mist sul hä meel om, se eest sa ka hoolt kannat, — mes sa kallis peat, sedda sa ka hojjat. Kui nüüd tenijal temma tenistus mele päräst om, kui ta himmustap Jummalä nink wannembide een digust tetta, sis ei sa kurrat temma ülle wödimust, ei tohhi tedda kurja pole kiusada nink diguse te päält ärra-petta, et ta iho nink henge polest hukka lät. Kurrat peap tagganema Jummalä latse eest,